

[Indenrigsministeren.]

for man ikke har haft mulighed for at undersøge, hvor stor en helbredelsesprocent man kunne opnå derved. Et sådant hospital får vi altså nu, og jeg er overbevist om, at hele det store problem vil kunne løses på denne måde.

Jeg erkender, at det har været en lang sag. Der lå ligesom en antydning af bebrejelse i det ærede medlem fru Else-Merete Ross' bemærkninger, men nu skal man erindre sig, ærede medlem, at der er sket et og andet, siden denne sag blev startet i 1938. Der er også sket et og andet, siden sagen blev startet i 1955. Der har været ført lange og meget drøje forhandlinger om alle disse problemer. De ærede medlemmer hr. Johan Nielsen og hr. Johan Poulsen nævnte, at Klaksvig sygehus er ved at være i orden. Vi har også et hypermoderne sygehus liggende i Tverå, og når vi får bygget Dronning Alexandrines hospital færdigt, skulle behovet for sygehuse på Færøerne være dækket. Jeg ved også godt, at det er blevet kritiseret, og det er blevet nævnt her i dag, om Færøerne ikke er overdækket med pladser eller i hvert fald har flere pladser, end vi har hernede.

Det skal vel erkendes, at når vi får færdigbygget Dronning Alexandrines hospital, som er projekteret til 224 sengepladser, og vi dertil har Klaksvig for Norderøerne og Tverå for Suderøerne med henholdsvis 48 og 36 pladser, får vi godt 300 sengepladser på Færøerne, og det er mere pr. indbygger, end vi regner med hernede. Her regner vi med at skulle have 5 sengepladser for hver 1.000 indbyggere, altså 5 promille. Det er noget mere på Færøerne, men dér må man jo være klar over at ganske særlige forhold gør sig gældende. Hernede har vi særlige helbredelsesanstalter ud over de 5 promille at trække på, og det har Færøerne ikke; vi har f. eks. Finsens Lysinstitut og rigshospitalet. Men så kommer der en ting til, som vi skal gøre os klar, når man skal vurdere den samlede sum, og det er, at på Færøerne har vi lange afstande, så man ikke som hernede kan sende patienten hurtigt hjem, og ikke alene lange afstande, men også besværlige rejser. Det er ikke alle øerne, der har vejforbindelse til sygehusene; visse steder må man sejle dertil endnu. Derfor er det nødvendigt, at man har en

noget større sygehuskapacitet dér end hernede, for man må have patienterne liggende noget længere.

Når man skal vurdere projektet for statshospitalet, og det gælder også projektet for Dronning Alexandrines hospital, må man tage alt dette med i betragtning.

Det andet spørgsmål, der er berørt her i dag, er boligprogrammet. Det er rigtigt, at man også sådan umiddelbart kan studse over, at der er et så stort boligbyggeri til statshospitalet og Dronning Alexandrines hospital, og jeg skal da også understrege, at det er ud over det sædvanlige. Når vi bygger et statshospital eller et sygehus hernede, er det almindeligt, at vi lægger det i nærheden af en større by, der dels kan opsuge dem, der arbejder på hospitalet, dels kan levere arbejdskraft til hospitalet. Sådan er forholdene ikke på Færøerne, og sådan er forholdene ikke i Thorshavn. Der sker jo på Færøerne — ligesom hernede — en vandring fra de små bygder ind til Thorshavn, og det giver Thorshavn en frygtelig situation med hensyn til boligspørgsmålet. Jeg havde, da jeg var deroppe i sommer, lejlighed til at drøfte dette med Thorshavns borgmester, og det står mig helt klart, at hvis vi skal have disse sygehuse til at arbejde — det gælder både Dronning Alexandrines hospital og statshospitalet — er det helt nødvendigt, at de boliger, der skal til for disse mennesker, bygges i takt med udbygningen af Dronning Alexandrines hospital og bygningen af statshospitalet.

Nu er antallet af boliger skåret noget ned, og det måtte det blive, da det andet projekt blev skåret ned. Boligantallet er skåret ned fra 290 i oktober 1960 til 257 i januar 1962. Men jeg må ærligt erkende, at selv om vi har skåret antallet af boliger ned med det tal, jeg her har nævnt, har beløbet ikke tilsvarende kunnet sættes ned, idet beløbet kun er kommet ned fra 10,4 mill. kr. til 10,2 mill. kr. Men vi har altså opfanget prisstigningen ved at nedskære antallet af boliger, så det svarer til det, hospitalet er skåret ned til, hvad jeg senere skal gøre et par bemærkninger om.

Det ærede medlem fru Clara Munck og det ærede medlem hr. O. Mathiasen var inde på, at lovforslaget var for lille; det har kun 2 paragraffer. Jeg har også forstået, at der ikke heri skal ligge nogen bebrejelse. Der